

са тжркалять безъ сѣко попечение. Отъ 8 или 9,000 жители въ Батакъ сж останали живи 1,200 или 1,500, които нѣматъ съ що да погребатъ мжртвеците си. Но защо турците не направиха това? Тѣ ще отговорятъ, че сичко отдавна е направено и че за заравяние е имало малко хора. Отъ сичките жестоки, варварски и звѣрски повдиги на турците кланьето въ Батакъ е най-страшния; отъ сичките безумни глупости, направени нѣкога отъ тѣхъ, пжрво мѣсто занимава дивата мисаль да оставятъ да гниятъ труповете на своите жертви въ продължение на три месѣца. Но това село са намира въ една отдалечена, усамотена мѣстность и тѣ никога не сж мислиле, че европейците ще си пжхнатъ и тукъ носа; затова цинично забѣлѣжавали: християните не заслужватъ да са заравятъ; нека ги ѣдатъ кучетата.

Ние говорихме съ мнозина, но нѣмахме сила да изслушваме до край сичките тия печални разкази, и са задоволявахме съ това, дѣто питахме само за числото на погиналите лица въ сѣко семейство. Нищо друго не би дало по-добра идея за грамадността на безчовѣчното кланье и нродното бѣдствие. Колко души бѣхте въ семейството? питахме ние. “Дѣсетъ,” отговаряха намъ. “Колко останахте?” “Два.” “А вие колко бѣхте?” приджлжвахме нашите питання. “Восемъ.” “Колко останахте?” “Трима.” “А вие колко?” “Петнадесетъ.” “Колко останахте?” “Петмина.” И така, въ челяди отъ петъ до двайсетъ члена останали сж отъ единъ до петъ души. Една баба приближи са до насъ, като си чупеше ржцете и съ сухъ вошль, въ който нѣмаше сжлзи, приказани, че тя е имала трима хубавци вжзрастни синове: